

Sygn. akt IX W 1107/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: stażysta Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 r., 28 maja 2014 r. i 9 czerwca 2014 r. sprawy

M. K.

s. W. i M. z domu K.

ur. (...) w M.

obwinionego o to, że:

w dniu 9 grudnia 2013r. ok. godz. 07:40 na drodze publicznej w O. na trzypasmowym odcinku ul. (...), kierując pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...), podczas zmiany pasa ruchu ze środkowego na lewy, nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu, w wyniku czego uderzył w tył pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), jadącego środkowym pasem ruchu, czym spowodował uszkodzenie pojazdów oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw w związku z art. 19 ust. 2 pkt 3 i art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA:

I. **obwinionego M. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **86 § 1 kw** skazuje go na **karę 400,- (czterystu) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 40,- (czterdzieści) złotych oraz kosztami opinii biegłego w kwocie 540,54 (pięćset czterdzieści 54/100) złotych;**

III. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. O. (1) kwotę 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków ustanowienia pełnomocnika.

Sygn. akt: **IX W 1107/14**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 9 grudnia 2013 roku około godziny 7:40 M. O. (1) kierowała samochodem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Jechała ona z ul. (...) w kierunku ul. (...). Podczas jazdy po dwupasmowej ulicy (...) początkowo poruszała się ona lewym pasem za samochodem marki C. (...) typu combi o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez M. K.. Następnie M. O. (1) zmieniła pas jazdy na prawy i wyprzedziła wskazany pojazd. Po wykonaniu manewru, po upewnieniu się przez kierującą, że ma wystarczająco dużo miejsca i włączeniu lewego kierunkowskazu, wróciła ona na lewy pas. W odległości około 20 metrów od skrzyżowania, na trzypasmowym odcinku ul. (...), kierujący pojazdem marki C. podczas zmiany pasa ruchu ze środkowego na lewy, uderzył w tył pojazdu marki B. jadącego środkowym pasem ruchu. M. K. zatrzymał prowadzony przez siebie samochód dopiero na skrzyżowaniu z ul. (...) z powodu czerwonego światła. We wskazanym miejscu - przed C., M. O. (1) unieruchomiła swój pojazd. Strony zdarzenia wezwały Policję i zjechały ze skrzyżowania.

(dowód: zeznania M. O. (1) k 55v-56, 21v.; opinia biegłego k.81,67-68; zeznania funkcjonariusza M. O. (2) k. 78, szkic miejsca wypadku drogowego k. 17, notatka urzędowa k. 12-12v)

W wyniku kolizji drogowej w pojeździe marki B. powstawały następujące uszkodzenia: zarysowania powłoki lakierniczej lewej bocznej części nakładki tylnego zderzaka, zlokalizowanego na wysokości około 50-54 centymetrów nad podłożem, przebiegającego w przybliżeniu równoległe do osi podłużnej samochodu oraz „świeżego” otarcia brudu na lewej bocznej części nakładki tylnego zderzaka. C., biorący udział w zdarzeniu, poza wcześniejszymi nienaprawionymi uszkodzeniami, posiadał wgniecenie oraz świeże otarcie prawego przedniego zderzaka na wysokości 50-60 centymetrów. Wcześniejsze uszkodzenia powstały 16.11.2012r. i były to: zarysowania powłoki lakierniczej prawej, bocznej części nakładki przedniego zderzaka i prawej dolnej listwy ozdobnej nakładki przedniego zderzaka, zarysowania powierzchni klosza prawego reflektora oraz płytkiego wgniecenia i zarysowania części prawego przedniego błotnika.

(dowód: protokoły oględzin pojazdów k. 15 -16, zdjęcia uszkodzeń – płyta CD – R k.24, opinia biegłego k.64v-65v, wyjaśnienia obwinionego k. 55v; opinia biegłego k.66-66v; protokół szkody w pojeździe nr rej. (...) k. 53; zgłoszenie szkody k.51)

M. K. i M. O. (1), kierujący samochodami uczestniczącymi w kolizji drogowej byli trzeźwi, mieli uprawnienia do kierowania wskazanymi pojazdami - prawa jazdy kategorii B oraz posiadali obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(dowód: protokoły z przebiegu badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 13, 14, notatka służbowa k.12)

Dnia 9 grudnia 2013 rok widoczność była dobra, pomimo opadów śniegu z deszczem. W miejscu kolizji - prostym odcinku drogi, asfaltowa nawierzchnia była mokra, śliska, znajdował się na niej rozjeżdżony śnieg. Natężenie ruchu było średnie.

(dowód: notatka urzędowa k. 12v; zeznania M. O. (1) k. 22)

W postępowaniu wyjaśniającym M. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

M. K. w toku postępowania sądowego również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że M. O. (1), po wyprzedzeniu jego pojazdu prawą stroną, rozpoczęła manewr zmiany pasa z prawego na lewy. Obwiniony podał, iż został zmuszony przez obwinioną do ucieczki w lewą stronę by uniknąć kolizji. Zgodnie z twierdzeniem M. K., przekonany był on, że udało mu się uniknąć zderzenia pojazdów, nie poczuł on uderzenia, usłyszał wyłącznie pewien hałas od nadkola. Obwiniony oświadczył, że początkowo, po przyjeździe funkcjonariuszy, nie potrafił określić miejsca kolizji, jednak po zapoznaniu się z aktami jest pewny, że znajdował się na pasie dla skręcających w lewo, na trzypasmowym odcinku ul. (...), w miejscu wskazanym przez M. O. (1). M. K. podał, że jego samochód posiadał nienaprawione po poprzedniej kolizji drogowej uszkodzenia. W jego ocenie uszkodzenia

zaobserwowane na pojazdach nie zgadzają się. Powiedział, że nie wie czy do kontaktu między samochodami doszło, ma co do tego wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego M. K. w zakresie przebiegu przedmiotowego zdarzenia są niewiarygodne. Przedstawiona przez obwinionego relacja dotycząca okoliczności powstania uszkodzeń pojazdów jest sprzeczna z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego. Twierdzenia M. K. są zgodne wyłącznie z zeznaniami jego syna K. K., którym Sąd nie dał wiary.

Z opinii przedstawionej przez biegłego sądowego z zakresu badań wypadków i kolizji drogowych D. M. wynika, że wersja zdarzenia przedstawiona przez oskarżycielkę posiłkową jest najbardziej prawdopodobna. Do takich wniosków prowadzi analiza uszkodzeń pojazdów biorących udział w kolizji drogowej. Uszkodzenia powstałe na lewym boku nadwozia samochodu kierowanego przez M. O. (1), narastające od tyłu pojazdu do jego przodu, wskazują, że C. przemieszczał się do przodu względem B.. Ponadto lokalizacja śladów usytuowanych w tylnej lewej części nadwozia B. pozwala na przyjęcie, że w chwili kontaktu nadwozie C. znajdowało się po lewej stronie tylnego narożnika samochodu B.. Zgodnie z przedstawioną opinią jedyną przeszkodą z jaką podczas przedmiotowego zdarzenia mogło kontaktować się nadwozie samochodu B. było nadwozie samochodu C.. Według biegłego do kontaktu między pojazdami doszło na ul. (...), w okolicy gdzie rozpoczyna się pas dla osób skręcających w lewo, czyli w miejscu wskazanym przez pokrzywdzoną oraz ostatecznie podaną przez obwinionego, po analizie akt sprawy, podczas postępowania sądowego.

Sąd nie dał wiary wersji przedstawionej przez K. K.. Są one sprzeczne z zgromadzonym materiałem dowodowym – przede wszystkim opinią biegłego. Ponadto pokrewieństwo świadka z obwinionym, podobieństwo relacji przez nich złożonych pozostawia wątpliwości co do jego bezstronności.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania oskarżycielki posiłkowej M. O. (1). Oświadczenia jej znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym – opinii biegłego. Jej zeznania są konsekwentne. Pokrzywdzona nie miała od początku wątpliwości co do miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie oraz przebiegu przedmiotowej kolizji.

Zeznania funkcjonariusza M. O. (2) zasługują na wiarę. Świadek jest osobą obcą dla stron. Nie miał powodu składać fałszywych oświadczeń. Jego zeznania są konsekwentne, zbieżne z treściami zawartymi w sporządzonej przez niego notatce służbowej. Wskazać należy, że policjant nie był naocznym świadkiem zdarzenia. Informacje na temat przebiegu przedmiotowego zajścia czerpał z oświadczeń złożonych mu przez uczestników kolizji drogowej.

Nic do sprawy nie wnoszą zeznania świadka T. J., który nie przypomina sobie przedmiotowego zdarzenia.

Sąd uznał opinię biegłego D. M. za jasną, pełną, rzeczową, niesprzeczną oraz zgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne niezbędne do jej wydania. Przedstawiona przez niego opinia pisemna i uzupełniająca ją opinia ustna zostały wydane w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy, w tym również protokół szkody pojazdu marki C..

Brak jest podstaw do kwestionowania autentyczności dokumentów załączonych do akt przedmiotowej sprawy i dopuszczonych przez Sąd na podstawie art. 76 kpw. Pisma te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, zgodnie z wymogami wynikającymi z obowiązujących przepisów. Strony nie zgłaszały zastrzeżeń do prawdziwości i rzetelności pism.

Mając powyższe na uwadze Sąd, uznał iż вина obwinionego nie budzi wątpliwości.

W dniu 09 grudnia 2013 roku ok. godz. 7:40 na drodze publicznej w O. na trzypasmowym odcinku ul. (...), obwiniony M. K., kierując pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...), podczas zmiany pasa ruchu ze środkowego na lewy, nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu, w wyniku czego uderzył w tył pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), jadącego środkowym pasem ruchu, spowodował uszkodzenie pojazdów oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu

drogowym, spełnił swoim zachowaniem znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 3 i art. 22 ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908).

Zgodnie z doktryną i orzecnictwem zachowanie sprawcy wykroczenia określonego w art. 86 § 1 będzie polegało na niezachowaniu należytej ostrożności, która powoduje zagrożenie w ruchu lądowym. Wymóg zachowania ostrożności na drodze zawarty jest w art. 3 ustawy z 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908), który stanowi, że uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność (w tym przypadku utrzymać niezbędny odstęp od pojazdu wynikający z art. 19 ust. 2 i 3) albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność (w przedmiotowej sprawie dotyczyć to będzie ostrożności wymaganej przy zmianie pasa ruchu określonej w art. 22 ust. 1), polegającą na unikaniu wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spójność lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę

Rozważając kwestie związane z wymiarem kary, Sąd miał na względzie uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia w ruchu drogowym.

Kierując się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 33 kodeksu wykroczeń, mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że karą adekwatną zarówno do stopnia zawinienia obwinionego M. K. jak i do stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu wykroczenia, jest kara grzywny w wysokości 400 złotych. W ocenie Sądu wysokość zasądzonej grzywny odpowiada możliwościom zarobkowym obwinionego. Kara grzywny zasądzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn przypisany M. K., zdaniem Sądu, będzie w stanie odnieść pozytywny skutek i wpłynąć na niego wychowawczo.

W związku ze skazaniem obwinionego M. K., Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i opłatą w kwocie 40 złotych oraz kosztami opinii biegłego w kwocie 540,54 złotych. Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia obwinionego od kosztów sądowych.

Zgodnie z art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk, Sąd zasądził od obwinionego na oskarżycielki posiłkowej M. O. (1) kwotę 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego albowiem mieszczą się one w granicach wyznaczonych przez przepisy.